

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Postní doba je novým začátkem a cestou, která vede k bezpečnému cíli: k velikonočnímu zmrtvýchvstání a ke Kristovu vítězství nad smrtí.

(z Poselství papeže Františka k postní době, cirkev.cz)

Z obsahu

- Farní rada
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- První svaté přijímání
- Z mateřského centra
- Duchovní okénko
- Knižní okénko
- Pro děti
- Postní svědectví
- Program bohoslužeb o Velikonocích

Moji milí,

ani jsme se nenadáli a už se opět začínáme připravovat na slavení našich největších svátků – Velikonoc.

Náš Pán a bratr prošel branou smrti a vrátil se zpět. *V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo.*

A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte.“ Řekne mu Tomáš: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (Jan 14,2-6).

Z jeho dialogu s apoštolem Tomášem cítíme, že mluví „jako ten, kdo má moc“. **(Marek 1,22)**. Je to moc, která se projevuje skrze absolutní poslušnost Otci. To, co se navenek zdálo být slabostí – jeho zatčení, odsouzení, mučení, výsměch a ukřižování – v sobě skrývalo obrovskou sílu. Přibitý na kříži prohlašuje lotrovi po pravici s autoritou „*Ještě dnes budeš se mnou v ráji“ (Lukáš 23,43).*

Tato moc, tato autorita je samozřejmě božská. Ale není to moc, která by se projevovala prvoplánově. Nejde o nadvládu. Nejde o zázraky. „Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud.“ (**Jan 18,36**). Jde o lásku Otce k Synovi a Syna k Otci. Vlastně jde o Ducha svatého, kterého také nazýváme „Mocí Boží“. Láska vede Otce, aby poslal Syna mezi nás, a tak nám otevřel „dveře do Boha“ „Řekl jim tedy Ježíš znovu: „Amen, amen, pravím vám, já jsem dveře pro ovce.“ (**Jan 10,7**). Láska vede Syna, aby pokorně nesl všechno, co mu lidé připravili a tak nás přesvědčil o svých úmyslech a odhodlání nás zachránit. Celé peklo nemůže tuto lásku přemoci. *Lásku neuhasí spousty vod, neodplaví ji říční proud. (Píseň Písní 8,7).*

Pán Ježíš slibuje apoštolům, že až odejde, pošle jim útěchu. „A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí ani ho nezná. Vy ho však znáte, protože přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás jako sirotky, přijdu k vám.“ (**Jan 14,16-18**).

Dostali jsme Ducha, který je Boží moc, který je Láska. Budme si tím jistí.

Přeji vám odvahu v každodenním snažení a také radost z vítězství.

váš Otec Karel

PS: Tu Janovu čtrnáctou kapitolu si klidně přečtete celou. ☺

■ ■ ■ ZÁPIS Z FARNÍ RADY

Ve středu 18. ledna proběhlo setkání pastorační a ekonomické rady farnosti. Zabývali jsme se hlavně hospodařením farnosti. Otec Karel nám předložil roční vyúčtování a v následné diskusi jsme se snažili najít cestu, jak fungovat s vyrovnaným rozpočtem.

Jak již víte, na začátku prosince jsme na tom jako farnost byli ekonomicky špatně, ale díky několika štědrým darům se prostředky k fungování farnosti dorovnaly. Není ale dlouhodobě možné farnost provozovat z finanční podpory pouze několika dárců.

Jeden z největších farních výdajů je za elektřinu. Například podlahové vytápění kostela, když se omezil provoz pouze na temperování, abychom úplně nezmrzli, spotřebuje týdně elektřinu za téměř 6 000 Kč. (600 Kč ve všední den, v sobotu jsou dvě mše sv., tj. 1 200 Kč, a v neděli 1 680 Kč). Týdenní sbírka farnosti přinese cca 5 500 Kč (to je na osobu včetně dětí průměrně necelých 7 Kč). Výše popsaná spotřeba elektřiny je při vytápění 5 hodin přede mší sv., kdy ale z ohlasů farníků byla většině lidem velká zima. Od konce ledna se vytápění zvýšilo na 6 hodin, myslím, že je to znát.

K tomu je potřeba vzít v úvahu další nezbytné výdaje – plyn (vytápění fary včetně učebny), vodu, potřeby k bohoslužbám (hostie, víno, svíčky, květiny), část sbírek povinně odváděných na arcibiskupství. Další povinný příspěvek na arcibiskupství je na mzdový fond pastoračních asistentů. Na letošní rok měla farnost prostředky pouze na základní příspěvek, a naši pastorační asistenti tak budou dostávat jen minimální mzdu.

Chcete-li provoz farnosti podporovat dlouhodobě, doporučujeme zřízení trvalého příkazu na účet **283641309/0800**. I malá, ale pravidelná částka umožní farnosti efektivnější hospodaření a dlouhodobé zajištění náročného provozu. Potvrzení o daru na vyžádání obdržíte za souhrn všech takto poslaných částek.

Za farní radu Hanka Damborská

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ **Výchova dětí ve víře, II. část**

V rámci středečního mateřského centra se **8. března** od 10 hodin uskuteční druhá část přednášky pořádané Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském na téma **Výchova dětí ve víře** – jak mluvit s dětmi o Bohu, modlitba, mše svatá, prožívání neděle a liturgického roku s dětmi. Všichni zájemci (nejen z řad maminek s dětmi) jsou srdečně zváni. Hlídní dětí zajištěno.

■ **Komentovaná procházka Olšanskými hřbitovy**

Další část volného cyklu komentovaných procházek Olšanskými hřbitovy plánujeme na sobotu **25. března 2017** od 14 hodin. Prohlédneme si zbytek I. hřbitova a II. hřbitov s hroby známých i zapomenutých umělců, vědců, techniků, podnikatelů a dalších osobností, mj. K. H. Borovského, bratří Thámů, A. Puchmajera, V. M. Krameria, V. K. Klicpery, primátora Dittricha, J. Božka a dalších. Sejdeme se u hřbitovního kostela sv. Rocha, Šebestiána a Rozálie na Olšanském náměstí.

■ **Seminář pro rodiny, a nejen pro ně**

Encyklika papeže Františka *Amorislaetitia*

V sobotu **1. dubna** od 9 do 15 hodin s P. Jendou Balíkem ve farním sále. Oběd a hlídání dětí zajištěno. Zájemci, zapisujte se, prosím, v sakristii.

■ **Velký jarní farní úklid před Květnou nedělí**

V pátek **7. dubna** od 14 hodin a v sobotu **8. dubna** od 8 do 11 hodin. Zváni jsou všichni, kdo chtějí přiložit ruku k dílu a přispět k čistotě a pořádku v našem kostele. Již předem děkujeme za pomoc.

■ **Tajemství Madony z Osíka ve Strašnicích**

Socha Panny Marie z Osíka je jednou z nejstarších dřevěných mariánských soch na našem území. Vzácná dřevěná madona se ale dochovala jen jako torzo bez tváře. Krásná socha, zbavená své krásy neznámým obrazoborcem, je symbolem a bolestným znamením. Panna Maria s Ježíškem na klíně obvykle představuje Trůn moudrosti. Ale co nám říká Bohorodička, která byla násilně zbavena své tváře? Její pozoruhodný příběh přijdou ve středu **10. května** od 19 hodin do našeho farního sálu vyprávět pan architekt Josef Pleskot a pan Norbert Schmidt.

■ **Noc kostelů v našem kostele**

V pátek **9. června** od 18 hodin. Uvítáme pomoc s programem i organizací. Zájemci, hlase se v sakristii nebo u Milana Čoka.

■ **Biřmování**

17. června od 18 hodin při příležitosti výročí posvěcení našeho kostela bude biskup Karel Herbst udílet svátost biřmování.

■ ■ JARNÍ DOBROČINNÝ BAZAR POTŘEB PRO RODINY S DĚTMI

Na podporu Domova Sue Ryder, již tradičně v Michelské

Datum konání:	Sobota 1. dubna 2017
Čas konání:	10.00 – 15.00
Místo konání:	prostory domova Sue Ryder Michelská 1/7, Praha 4 – Michle http://www.sue-ryder.cz
Ceny:	Velmi přátelské

V bazaru se budou prodávat zejména darované věci. **Stále hledáme dárce.**

Pro potřeby bazaru využijeme:

- vše pro miminka, děti i maminky
- potřeby pro sport, domácnost i volný čas
- dětské, dámské, pánské oblečení
- obuv a doplňky, knihy a hračky

Darované věci můžete odevzdat v některém z dobročinných obchodů Domova Sue Ryder, nejlépe přímo do Michle, označené „BAZAR JARO“. Výtěžek z prodeje je věnován na podporu neziskové organizace Domov Sue Ryder, která pomáhá seniorům a jejich rodinám.

Kontakty pro více informací:

- Barbora Fröhde, tel.: 775 250 369, e-mail: barbora.froehde@centrum.cz

Tradiční doprovodný program pro děti:

- Divadélko
- Výtvarná dílna
- Dětský koutek a dětské menu v restauraci Michelský dvůr
- Hrací místnost pro děti

■ Velký literární bazar

Od pondělí 24. dubna do čtvrtka 27. dubna v čase 10.00 - 18.00 hod. v Divadelním sále Domova Sue Ryder, Michelská. **V pátek 28. dubna prodej knih končí ve 14.00 hod.** Po celý týden budou v prodeji české i cizojazyčné knihy pro dětské i dospělé čtenáře (beletrie, naučná lit., CD a DVD)

■ Bazar Lady Sue Ryder

16. 5. 2017, 09.00 — 21.00. Tradiční charitativní módní bazar nabídne originální modely od českých módních návrhářů, ale i designové doplňky, vintage, šperky i originální kousky z dobročinných obchodů Sue Ryder – dárkové předměty, knihy a další...
Pozor, změna! Nově v prostorách ČSOB Inspirace na Jungmannově náměstí 767, Praha 1

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ MIKULÁŠSKÉ OHLÉDNUTÍ

Mikulášská nadílka začala 5.12. 2016 v 17:00 hodin v divadle. Nejdříve jsme se společně naučili koledu, kterou jsme zazpívali a přišel k nám Mikuláš, dva andělé a čert. Mikulášovi se koleda moc líbila, jen musel při tom stále vyhazovat čerta ke dveřím. Víte, kolik je Mikulášovi let? 1750! Pomodlili jsme se, každý mohl říct svoji prosbu nebo díky a modlitbu jsme zakončili Otče náš a Zdravas Maria. Potom každý mohl říct básničku nebo zazpívat písničku, což se Mikulášovi také líbilo. Měli jsme vydatnou kapelu: dvě houslistky, kytaristku a zpěváka. A potom jsme konečně dostali od Mikuláše dárky, které se všem líbily. Nakonec byla poslední písnička a sólo kapely. Těšíme se zase za rok!!

Josefínka Šimůnková, 8 let

■ ■ TAIZÉ – EVROPSKÉ SETKÁNÍ MLADÝCH V RIZE

Taizé v Rize byla pro mě jednou z nejdůležitějších náboženských akcí tohoto roku. I když jsem už byl na Taizé setkání ve Španělsku minulý rok, nic to neubralo na kouzlu, které neztrácí ani kvůli podobnému harmonogramu. Poutníci jsou umístěni do rodin, kde dostávají snídaně a ubytování. Je to skvělý způsob, jak zjistit, jak moc jinak si žijí lidé v jiných částech Evropy. Každé dopoledne je ranní modlitba ve farnosti, kde jste umístěni, s následnou diskuzí s ostatními poutníky. Témata se týkají hlavně solidarity, porozumění s lidmi, kteří neměli takové štěstí v životě jako my, ale mezi tématy se objevila i ochrana životního prostředí. Po skupinkách následuje cesta do centra (každý poutník má dopravu po městě zdarma) a rozdávání horkého čaje. Odpoledne je společná modlitba a workshopy dle poutníkovy výběru. Výběr je barvitý a každý si v něm nalezne to, co ho zajímá od hudebních vystoupení po odborné přednášky. Večer se tisíce lidí schází na hrstku míst pro výdej teplé večeře, oběda na následující den a na nezapomenutelné společné modlitby. Celý večer se nese v nevysvětlitelné atmosféře, kdy může návštěvník vidět tolik lidí, kteří jsou stejně naladěni a plní naděje. Je to skvělý způsob, jak naladit nový rok na správnou notu. Jde podle mě o zkušenost, kterou by si měl každý prožít alespoň jednou.

Štěpán Vaško

■ ■ JARNÍ PRÁZDNINY

Letos jsme se rozhodli pro změnu a na jarní prázdniny jsme jeli na Mariánskou v Krušných horách, namísto Rokytnice. Po příjezdu jsme se ubytovali v útulné chatě „U Permoníka“, poblíž lesa. Vedoucí nám dali jen chvíli na vybalení věcí a hned jsme se museli obout a s radostí vyrazit na hru. Rozřazovací hra, která se odehrávala na zasněžené louce, nebyla lehká, protože jsme se museli brodit ke každému vedoucímu hustým sněhem a splnit zadaný úkol. Než se setmělo, dozvěděli jsme se, zda patříme do skupinky Modrých, Červených nebo Zelených. Později jsme v chatě z písmenek, která jsme ve hře vybojovali, museli sestavit jména pro naše skupinky. Červení se přejmenovali na *Razenal*, modří *Reklamanz* a ze zelených se stal *Karl Zeman*.

Každý den po snídani jsme se vypravili na lyže a snowboardy na nedalekou sjezdovku „Náprava“. Sjezdovka nebyla zrovna nejbližší, my jsme ale naštěstí měli Pavla, který nám svým bourákem odvezl naše vybavení, a tak jsme se s tím nemuseli tahat do kopce. Lyžovali jsme ve dvou skupinkách – mladší po celou dobu svištěli na Nápravě, kdežto starší měli několikrát možnost jet na Klínovec. Bohužel jsme si letos nemohli vypůjčit snowboardy, jak bývalo zvykem v Rokytnici, ale nakonec se to vyřešilo tím, že jeden večer si snowboardisté a lyžaři prohodili náčiní a šlo se jezdit a bobovat na blížký kopeček.

Po vydatném lyžování a obědě jsme v našich skupinkách hráli různé PH (putovní hry). Hry se hrály většinou venku a prověřily jak naši fyzickou, tak naše šedé buňky mozkové. Jednou jsme například byli rozděleni na ochránce, otroky a útočníky, kdy jsme nejdříve museli postavit lidskou pyramidu a následně si navzájem vytrhávat šátky zastrčené v kalhotách. Jindy jsme zase museli při záchraně „zmrzlíka“ vyluštit šifru a rychle mu běžet na pomoc do lesa.

Den jsme zakončili teplou večeří a dušestravou. Tenhle rok jsme si povídali o Čtvrtém králi, který na cestě za Ježíšem Kristem plnil různé skutky milosrdenství. Cestou rozdal vše, co u sebe měl a vydal se ze všech sil. Vedoucí nám vždy zahráli malé divadlo z jeho cesty a pak nám k některým vybraným skutkům řekli něco zajímavého a poučného. Následovala modlitba, malá nebo velká očista a hurá do postele!

Měli jsme to štěstí, že jsme na nedělní ranní mši nemuseli jít hodinu a půl pěšky až do Jáchymova. Otec Marek, místní farář, byl totiž tak hodný a přijel za námi až do chaty. Ke konci týdne, ve čtvrtek, se za námi přijel podívat ještě jednou a byl naším speciálním hostem a milou společností.

Den před odjezdem byl jedním z nejvíce dobrodružných. Namísto našeho normálního dopoledního programu jsme šli na výlet. Nejdřív to vypadalo, že bude poměrně krátký, ale později jsme poznali, že to bude celkem dlouhá procházka v mlze. Došli jsme až ke Skautskému kříži a pak jsme se okruhem vrátili do chaty. Sotva jsme se ohřáli, už jsme zase vyráželi na ZPH (závěrečnou putovní hru), ve které jsme museli hledat vedoucí podle jistých indicií. Všichni jsme se vrátili ve zdraví a večer jsme byli odměněni pytlkem dobrot a dárečky.

Celý tábor jsme zakončili návštěvou muzea Královské mincovny v Jáchymově a příjemnou cestou autobusem domů k tatínkům a maminkám. Děkuji všem vedoucím, pomocníkům, zdravotníkům a kamarádům za krásné jarní prázdniny.

Johana Buriánková (vedoucí Červených-Razenal)

■ ■ MASOPUSTNÍ KARNEVAL

Mašinka Tomáš

V sobotu 25. 2. se v tělocvičně ZŠ Brigádníků konal tradiční masopustní karneval, tentokrát na motivy pohádky o mašince Tomášovi. Na osmi stanovištích se děti pod dozorem pana výpravčího cvičily v různých dovednostech a za svoje úspěchy byly na konci odměněny sladkostmi, mj. působivým dortem-mašinkou.

A co na průběh říká jedna z účastnic?

"Moc se mi tam líbilo. Ráda jsem to tam viděla. Omalovávala jsem si, houpala jsem se na kružích, vozila jsem se na vozítku, skládala jsem „puclíky“, hledala jsem cestu po laně, lezla jsem na jeřáb. Měla jsem lízátko, sušenku a bonbonek. Pan výpravčí má velký břicho, čepici a plácačku. A to je všechno."

Nadiktovala Ema, 4 roky

Děkujeme všem organizátorům a pomocníkům za krásné zážitky. Už teď se těšíme zase za rok!

Martina a Ema

25. 2. se v ZŠ Brigádníků konal karneval. Všechny děti měly krásné masky. Na začátku jsme se představili a každý dostal svou jízdenku. Tlustý pan výpravčí nám řekl, abychom šli plnit úkoly na téma Mašinka Tomáš. Každý jsme si vybrali jedno stanoviště. Měli jsme hodně úkolů, třeba jsme plnili košíky ovocem podle barev, pak jsme ho odvezli a naskládali do krabic. Nebo jsme skládali rozstříhanou mašinku, prolézali poslepu tunelem, závodili na vozíčkách nebo jeli po kolejkách. Na konci jsme si s tlustým panem výpravčím zatančili. On nám poté řekl, že na koleje mají jít nejdřív princezny, víly, dále zvířátka (třeba tuleň, dalmatin, beruška nebo vosy), indiáni, piráti a tak dále. Pak jsme si šli pro sladké odměny. Úplně nakonec nám pan výpravčí poděkoval, že jsme přišli na karneval. A my děkujeme všem, kteří pro nás karneval připravili.

Františka Marešová s maminkou

■ ■ ■ PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Na konci měsíce května nebo na začátku června přichází pro nejmenší školáky chvíle, kdy poprvé přistupují ke stolu Páně a přijímají Krista v Nejsvětější svátosti. Jejich rodiče se někdy ptají: „Pane faráři, co myslíte, může naše Anička už jít ke svatému přijímání?“ Někdy je to naopak sám farář, kdo se ptá rodičů, kdy už pošlou svoje dítě k prvnímu svatému přijímání.

V období svátku „Božího Těla“ se ve farnostech organizují slavnostní první svatá přijímání skupin dětí. Bohužel je to pro některé děti zároveň i přijímání poslední. I v dnešní době se postoj rodičů a někdy i kněží k prvnímu svatému přijímání pohybuje mezi dvěma krajnostmi – na jedné straně úzkost, zda je dítě dostatečně schopno úcty, zda nedojde k nějakému znesvěcení, a na druhé straně je první svaté přijímání často pokládáno jen za jakousi společenskou událost. Tento článek by měl pomoci všem k nalezení optimálního postoje, a především by měl povzbudit rodiče dětí k tomu, aby dětem včas a s láskou otevřeli cestu k pokrmu, o kterém sám Pán Ježíš řekl: „*Amen, amen, pravím vám, když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.*“ (Jan 6, 53).

Právní podmínky pro přijetí eucharistie

Nejprve si uvedme striktně právní předpisy, obsažené v platném Kodexu kanonického práva (CIC). V kánonu 912 se píše, že ke svatému přijímání smí a musí být připuštěn každý pokřtěný, kterému v tom právo nezabraňuje. V kánonu 913 se pak hovoří o svatém přijímání dětí. Děti mají mít dostatečné poznání a být důkladně připraveny tak, aby podle úrovně svého poznání pochopily tajemství Krista a mohly přijmout tělo Páně s vírou a zbožností. Dětem v nebezpečí smrti se může podat svaté přijímání, jestliže jsou schopny rozeznat tělo Kristovo od obyčejného pokrmu a svaté přijímání přijmou s úctou. V následujícím kánonu se ukládá především rodičům nebo jejich zástupcům a pak farářům, aby děti, které dosáhly užívání rozumu, byly náležitě připraveny a po svaté zpovědi co nejdříve přijaly tělo Páně. Dále se potom v kánonu 920 dočteme o tom, že kdo už byl poprvé u svatého přijímání, je povinen k němu přistupovat jednou za rok, nejlépe v době velikonoční.

Jistě vás po přečtení předchozího odstavce napadly nějaké otázky. Jak chápat výraz dostatečné poznání? V jakém věku dosahuje dítě užívání rozumu? Co se rozumí důkladnou přípravou? Jaká je úroveň dětského poznání a chápání? Musí tedy dítě před prvním svatým přijímáním přijmout svátost smíření, i když se pravděpodobně nedopustilo žádného těžkého hříchu? Odpovědi na tyto otázky se snad mohou zdát složité, nebo příliš subjektivní, ale tak tomu ve skutečnosti není.

Vývoj praxe

V prvních dobách církve se podávalo svaté přijímání i nemluvňatům hned po křtu a po udělení svátosti biřmování. Tyto tři svátosti se i dětem udělovaly najednou. Malé děti potom nadále přijímaly eucharistii. Postupem doby se od této praxe v římskokatolické církvi upustilo, protože dětem, které pro nedostatek rozumu ještě nemohly zhřešit a nacházejí se ve stavu prvotní nevinnosti, stačí ke spáse milost posvěcující, přijatá ve křtu. Definitivní tečku za touto zvyklostí udělal čtvrtý lateránský koncil v roce 1215. Ve východních církvích se však dosud podává svaté přijímání i kojencům. Důvodem toho je skutečnost, že svátosti samy o sobě působí milost, kterou naznačují.

V západní církvi docházelo dále k posunu, který bychom mohli nazvat úpadkem, když věřící přestali přijímat Nejsvětější svátost často a úcta k ní se přesunula do formy adorace. Došlo k tomu, že k prvnímu svatému přijímání byly přiváděny děti v deseti, dvanácti nebo čtrnácti letech, nebo ještě později. V období jejich dospívání jim tak chyběl lék proti pokušení a hříchu. Svaté přijímání se nepodávalo ani dětem, které byly v nebezpečí smrti. Velmi zhoubný byl v tomto ohledu blud jansenismu, který se rozmohl v šestnáctém století a který tvrdil, že člověk může přijmout eucharistii pouze jako odměnu za svůj dokonalý život. Pak se stávalo, že věřící nepřijal Nejsvětější svátost ani jednou v životě.

Dekret Pia X.

Ve dvacátém století měla církev vynikajícího papeže, svatého Pia X., který velice horlil pro „časné a časté svaté přijímání“. Jeho nejzásadnější čin v otázce svatého přijímání dětí byl dekret Quamsingulari, který vydala na jeho příkaz Kongregace pro svátosti 8. srpna 1910. Pojednává o věku dětí, vhodném k prvnímu svatému přijímání. Na dekret navázal oficiální výklad jeho ustanovení. V tomto dekretu se několikrát uvádí jako nejvhodnější věk pro první přijetí eucharistie přibližně sedmý rok života. Nikde se ovšem neuvádí přesná hranice. Spíše se hovoří o věku, kdy dítě začne užívat rozum, rozezná dobré od zlého a je schopno si uvědomit rozdíl mezi obyčejným chlebem a Nejsvětější svátostí.

Připravenost dítěte

Posoudit, zda je dítě schopné vyhovět těmto podmínkám, náleží především rodičům. Lze říci, že v dnešní době jsou děti již v předškolním věku schopné úsudku vyžadovaného pro přijímání Nejsvětější svátosti. Není úplně jisté, zda jsou děti zcela neschopné dopustit se těžkého hříchu. To záleží na výchově jejich svědomí, o kterou mají rodiče dbát. Posoudit hříchy kajícího, ať malého, nebo dospělého, je potom úkol zpovědníka.

Pokud člověk nespáchal těžký hřích, není striktně vzato povinen přijmout svátost smíření. Je to však velmi žádoucí. Pokud bychom s první svatou zpovědí a následným svatým přijímáním čekali, až dítě upadne do těžkého hříchu, dopouštěli bychom se velké zvrácenosti. Svatá zpověď se i před prvním svatým přijímáním vyžaduje jednak proto, aby se v člověku vypěstoval návyk přijímat tuto svátost, jednak mezi účinky svátosti smíření patří i rozmnožení milosti pomáhající, kterou dítě potřebuje pro boj s pokušením.

V dnešní době se velmi často setkáme s agresivitou, zlem, různým pokušením. To, co doléhá na dospělé, doléhá ještě více na děti, které jsou z "bavlnky" rodinného prostředí poslány do světa dospělých. Jdou do školy, někdy už do "mateřské" školky, a jejich rodiče je najednou nepoznávají a ptají se: "Kde se to v tom našem dítěti bere?" Na rodičovských schůzkách se dozvídají různá překvapení, občas se děti projeví doma velmi neočekávaně a dokážou své rodiče pěkně šokovat. To všechno je zaviněno z velké části nedostatečnou předškolní domácí výchovou. Už tehdy často dochází k odcizení mezi dětmi a rodiči. Když potom dětem chybí svátostná milost, nemají dost sil a prostředků, které by jim pomohly odolat zlu. Uvědomme si, že pokušení nejsme vystaveni pouze my, dospělí. Proto tak apeluje kánon 914 Kodexu kanonického práva, aby dítě, které dosáhlo věku užívání rozumu, co nejdříve přijalo svátost smíření a svaté přijímání.

Ve chvíli, kdy jde dítě do školy, je už velmi pravděpodobně dost zralé a schopné rozumně rozlišovat. Je tedy velmi žádoucí, aby bylo po přiměřeném poučení, přístupném jeho věku, připraveno svátostí eucharistie pro život ve světě. Stačí poučení o základních pravdách víry – že je jeden Bůh, který je ve třech osobách, že je nejvyšší spravedlivý. Dále, že

milosti Boží je nevyhnutelně potřeba ke spáse, že se Bůh v Ježíši Kristu stal člověkem, aby nás vykoupil z hříchu a navěky spasil.

To vše dětem přiměřeným způsobem. Dítě by mělo rozeznat eucharistický pokrm od obvyčejného jídla a mělo by jej přijímat s úctou. Je dobré si připomenout, že výrazem úcty k eucharistii je i hodinový půst před jejím přijetím. Tento půst výslovně nařizuje kánon 919. Půst neporušuje ten, kdo se napije čisté vody nebo užije nutné léky. Eucharistický půst nezavazuje nemocné.

Školou úcty k eucharistii jsou dětem především jejich rodiče. Dítě velmi rychle pozná, zda je úcta rodičů k Nejsvětější svátosti opravdová, nebo pouze zvyková. Poznají, když rodičům jde při prvním svatém přijímání pouze o efekt, fotografie, video a „bílé šatíčky“, zkrátka o společenskou záležitost, nebo zda jsou všechny tyto věci výrazem něčeho hlubšího. Je proto velmi důležité, aby rodiče přistupovali ke svátostem spolu se svými dětmi. Před svatou zpovědí by se měli doma vzájemně smířit a odprosit, poprosit za odpuštění i svoje děti a vést je k tomu samému.

Mnoho rodičů chápe první svaté přijímání jako konec své povinnosti vychovávat děti ve víře, ke které se při křtu dítěte zavázali. To samozřejmě není pravda. I když část náboženské výchovy poskytuje dětem například školní nebo farní výuka náboženství, je hlavně na rodičích, aby to, co jejich děti přijaly, v nich dále rozvíjeli.

Všechny lidské snahy by byly marné, kdyby v nás Bůh nepůsobil svou milostí. Jeho milost přijímáme neustále. Nejjistějším a nejmocnějším prostředkem k přijetí Boží milosti však zůstávají svátosti. Právě děti jsou ve své počáteční nevinosti nejvíce schopny přijetí Božích darů. Proto je také Kristus dává za příklad dospělým, dokonce i apoštolům. Dětem patří Boží království. My dospělí v nich tuto nevinost dokážeme zmařit. Buď tím, že dáváme špatný příklad, nebo tím, že děti vystavujeme nadměrné zátěži, nebo nedbáme o rozvoj jejich náboženského poznání a duchovního života. Svátost eucharistie, která má v sobě moc chránit nás od hříchu, je prostředkem k osobní svátosti. Zvykli jsme si, že děti dokážou být ve svém chování podobné nám, dospělým. Měli bychom si spíš zvyknout, že i děti mohou být svaté, jak nás o tom přesvědčují příklady dětských mučedníků z prvních dob, nebo třeba příklad svatého Aloise Gonzagy a Marie Goretti. Ať se i oni přimlouvají za děti a jejich rodiče, aby v nich svátostná milost, kterou přijali v eucharistii, přinesla ovoce svatého života.

Otec Karel

O malou vzpomínku na přípravu a první svaté přijímání v naší farnosti se s námi podělila farnice Veronika.

Loni a předloni šly naše dvě děti k prvnímu sv. přijímání. Dost jsem přemýšlela nad vhodným věkem. Nakonec mě „nakopli“ otec Karel, podle něhož je dobré (když to jen trochu jde), aby děti k přijímání chodily od 1. třídy, že to i ve škole bude velká duchovní posila. Takže obě naše děti šly k prvnímu sv. přijímání rok před nástupem do školy.

Příprava na první sv. přijímání je v naší farnosti skvělá, myslí se na všechno. Děti se připravují s otcem Karlem (a asi příjemným způsobem, protože pak k němu všichni chtějí chodit ke zpovědi) a rodiče mají posezení s otcem Vladimírem. O mladší sourozence se stará Lída a spol., což je podstatná pomoc.

Jak to přesně probíhá u otce Karla, jsem z dětí nedostala, ale povídání s otcem Vladimírem bylo pro mě vždy pohlazením po duši a velikým povzbuzením. Celkem bylo asi 8 až 10 sezení 1x týdně, každé mělo své vlastní téma, které bylo společné pro děti i pro rodiče. Probírá se samozřejmě svátost eucharistie a svátost smíření, ale děti se hlavně učí vidět naši víru ve vzájemných souvislostech, hlavně Velikonočních. Osobně si např. vzpomínám na první setkání, jehož téma bylo stěžejní, „Bůh nás má rád“. Rozhodně to není špatné mít občas takové podobné posezení nad vírou, pořád se mám co učit. Už se těším, dá-li Bůh, až budu chodit s nejmladší dcerou.

Samotný sváteční den se nám v obou případech vydařil, i co se týká slunečného počasí na konci května. Syn měl problém se ustrojít do černých kalhot a bílé košile, zatímco dcera se už několik měsíců předem těšila na překrásné šatičky a střevíčky a kytičky do vlasů (to vše určitě přispělo k její motivaci jít k přijímání).

Jsem velmi vděčná Bohu, že dvě ze tří našich dětí chodí pravidelně přijímat Pána Ježíše (i ke zpovědi). Manžel je totiž tzv. nevěřící a my jsme přesto doma už v „přesile“!

A také jsem chtěla dodat, že jsem svátost prvního sv. přijímání využila k tomu, abych starším dětem vysvětlila nádherné vánoční tajemství – jak to ve skutečnosti chodí s Ježíškem a jeho narozeninami, při kterých je obdarován každý člověk na světě. Když totiž dostali pečlivé školení od otce Karla, považovali jsme s manželem za důležité, aby znali „pravdu“ i v tomto případě (nechtěla jsem, aby se ji dozvěděli necitlivě z jiných zdrojů).

V.B.

První svaté přijímání se v naší farnosti letos uskuteční v neděli 28. května a příprava na ně začne v pátek po velikonočním oktávu, tedy 28. dubna. Na přípravu se netřeba předem přihlašovat, stačí „jen“ dorazit. Rodičů se již tradičně ujme P. Vladimír, na děti se těší otec Karel. Více informací naleznete v programu – Co se chystá pro děti.

■ ■ ■ Z MATEŘSKÉHO CENTRA

Každé pondělí a každou středu se v čase 9.30 – 12.00 scházejí maminky s dětmi z naší farnosti ke společnému setkávání, sdílení, tvoření a modlitbě. V minulých letech bývalo středeční mateřské centrum jednou měsíčně obohaceno o návštěvu některého z našich otců se zajímavou přednáškou na duchovní téma. Návštěvy otce Jendy Balíka vystřídal otec Vladimír a příležitostně otec Karel.

Otec Kalík se věnoval maminkám v mateřském centru celé dva roky. Na jeho duchovní přednášky pak MC navázalo spoluprací s Rodinným centrem Praha.

Vyzpovídali jsme koordinátorku středečních přednášek, Elen Matúšovou, jak se tento nápad zrodil, jaké přednášky již mají maminky za sebou a co všechny zájemce a zájemkyně o nové informace a inspirace čeká.

„Po sérii duchovních přednášek jsme přemýšleli, jak nadále program mateřského centra obohatit a zároveň najít něco, co tu ještě nebylo, co by zaujalo i zkušené matky, které do centra chodí už roky, ale i mladé maminky s prvním dítětem. Zároveň jsme chtěli zůstat otevřené i ‚kolemjdoucím‘, proto informace o konaných přednáškách uveřejňujeme na nástěnkách a v ohláškách. V roce 2015-2016 jsme spolupracovali s již zmíněným Rodinným centrem Praha, konkrétně s paní Marií Macounovou, která nám chodila přednášet pravidelně první středu v měsíci. Témata byla různá, od těch ‚výchovných‘ – Kdy dítě potřebuje matku a kdy otce, Sourozencké konstelace, Jak vychovávat kluky a nezbláznit se – přes ‚sebepoznávací‘ – Co nám sluší, aneb jak se cítit dobře, přestože jsme unavené a nevyspalé – až po tvořivá setkání, kdy jsme vyráběly např. šperky. Na podzim 2016 nám z Rodinného centra přednášela paní Julie Žemlová na témata Umění naslouchat a Umění řešit konflikty. V lednu 2017 jsme navázali spoluprací s Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském.“

V polovině února se konala první část přednášky z Centra pro rodinu na téma *Výchova dětí ve víře*. Jedna babička a asi deset maminek si mělo možnost vyslechnout velmi silnou a zároveň dojemnou a citlivě podanou přednášku, která (k překvapení některých zúčastněných) nepřinesla jedinou poučku o tom, s jakými biblickými příběhy nezapomenout děti seznámit, kolik biblických veršů týdně je naučit a které náboženské poučky dětem nejčastěji vštěpovat. O čem pak byla a jaké zanechala dojmy, to krásně vystihuje článek jedné z účastnic, který najdete dále.

Následující středu po té popeleční, **8. března 2017**, si maminky z mateřského centra nadělí k Mezinárodnímu dni žen **druhou část přednášky o výchově dětí ve víře**, na kterou jsou srdečně zváni všichni, kteří si rádi vyslechnou tipy a inspiraci na téma *Jak mluvit s dětmi o Bohu*, jak se společně modlit a prožívat nejen mši svatou ale i neděli a celý liturgický rok s dětmi.

Ke středečním přednáškám Elen dodává: „Po druhé části přednášky na téma *Výchova dětí ve víře* je na plánu přednáška o *Sexuální výchově v rodině*. Více přednášek Centrum pro rodinu zatím v zásobě nemá, každopádně jsou otevřeny k další spolupráci, a tak intenzivně přemýšlíme, jaká další témata by mohla Centrum pro rodinu zaujmout k realizaci a farníky k poslechu.“

■ První část přednášky **Výchova dětí ve víře**

z pohledu účastnice Veroniky

Dne 15. února do našeho mateřského centra dorazila paní Klára Kudrnová z Centra pro rodinu při Arcibiskupství pražském, aby se s námi podělila o své zkušenosti, jak vychovávat děti ve víře. S manželem už „vypustila do světa“ čtyři ratolesti, vyučuje náboženství, a navíc se dlouhodobě věnuje přípravě snoubenců na svátost manželství, mě a mého manžela nevyjímaje :-). Proto jsem se na její povídání těšila.

Asi nejvíce mě zaujalo, když paní Kudrnová aplikovala na křesťanskou výchovu dětí manželský slib. „Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost...“ by mělo platit nejen mezi manželi, ale také ve vztahu rodičů k dětem.

Díky projevům naší lásky se děti samy učí milovat a lásku projevovat. Víc než slova a poučky jsou pro ně důležité naše postoje a činy. A tak když uvidí, že milujeme Boha, můžeme mít naději, že i ony budou chtít Boha poznat a milovat. Pomoci nám může, když své děti povedeme k lásce k tomu, co na Boha ukazuje – *k přírodě, umění, ke kráse obecně*.

Úctu projevujeme dítěti tím, že ho bereme vážně, zajímáme se o jeho objevy, radosti i problémy. Když s dítětem mluvíme, skloníme se k němu, nebo poklekáme, abychom spolu mohli mluvit z očí do očí, jako partneři. Protože i když nám to škrvně sahá sotva do pasu, je to člověk se vším všudy a Bůh ho bere stejně vážně jako každého dospěláka. A co pro mě bylo zvláště povzbudivé – když prý se budeme ke svým dětem chovat uctivě, v pubertě třeba nebudou mít takovou potřebu se vůči nám vymezovat, protože budou vědět, že jsou námi respektované.

S tím respektem se to samozřejmě nesmí přehnat. Každý jsme sice jedinečný, ale naše jedinečnost má sloužit dobru ostatních, ne být předmětem adorace.

Zachovat věrnost chápu pro sebe jako snahu být tu pro své dítě, kdykoliv mě potřebuje. Věrně a důsledně vést k dobrým návykům, ale především k lásce k Bohu Otci. Věrně a pravdivě mluvit a životem ukazovat na Krista. Věrně a s otevřeným srdcem svěřovat sebe i své děti do moci Ducha svatého. Být věrná v modlitbě, protože naše síly a možnosti, jak děti chránit, zdaleka nestačí.

Zaznělo, že vhodným časem pro sdílení duchovních věcí je večer, kdy už nikam nespěcháme, den se uzavírá a děti se těší na pohádku nebo vyprávění. Můžeme tedy vyprávět o Bohu, kým je a co pro nás znamená. Během dne na nás totiž útočí mnoho podnětů, které duchovnímu životu zrovna nesvědčí – *spěch, hluk, televize, počítač a jiné*.

Na přednášce toho zaznělo mnohem více, byla praktická a pro mě užitečná. Když paní Kudrnová mluvila o tom, že děti na rozdíl od dospělých žijí přítomností a prožívají vše naplno – tady a teď, vybavilo se mi to ráno před odchodem z domova. Naše Bětka zrovna obdivovala papírovou kytičku a já už se viděla v tramvaji. Ona prožívala a já ztrácela čas přemýšlením o tom, co bude. Trochu nasupeně jsem ji varovala, že se budu zlobit, jestli se hned nepůjde oblékat. Na to mi s úsměvem odpověděla: „A mami, co kdybych si tu ještě chvíli hrála, a ty zatím můžeš jít vedle a zlobit se tam sama, jooo?“. Musela jsem se smát. Pravda, přišly jsme pozdě, ale ve světle přednášky paní Kláry si říkám, že občas bychom se my dospělí měli učit od dětí.

Středeční přednáška mi pomohla si uvědomit, že abych dokázala vychovávat ve víře své dítě, nesmím zapomínat vychovávat sebe. Nebo ještě lépe, že je třeba nechat se vychovávat Bohem.

V.F.

Starozákonní oběti – předobrazy oběti Kristovy

U každé oběti podávané Bohu je podstatný především vnitřní úkon srdce, avšak ani vnější forma není bezvýznamná. Povšimněme si právě této vnější stránky obětí, které izraelský národ během svých dějin přinášel jedinému Bohu. Možná, že přitom narazíme na věci, které známe z křesťanské liturgie. Možná, že objevíme význam starozákonních obětí jako předobrazů jediné dokonalé oběti, kterou za svůj národ i za celé lidské pokolení přinesl Bohu Ježíš Kristus.

Oběť byla vždy nejnámějším projevem bohoslužby – izraelský národ nebyl v tomto ohledu výjimkou. Obětí můžeme nazvat všechno, co dáváme nebo zasvěcujeme Bohu. V užším smyslu tak nazýváme konkrétní formy této veřejné bohoocty, jak se ustálily v různých náboženstvích. Právě veřejný charakter náboženské oběti vyžaduje stanovení konkrétních pravidel, která by bránila zmatkům při společných bohoslužbách. Samozřejmě že člověk nesmí ulpět na této vnější stránce. Oběť má svou hodnotu tehdy, když úkon doprovází i postoj obětujícího. Pohanské národy snadno upadly do formalismu, podobné nebezpečí hrozilo také vyvolenému národu. Máme doklady o tom, že proroci často museli vystupovat proti formálnosti obětí.

Starozákonní Izrael znal jak oběti krvavé, tak nekrvavé. Většinou se dar, přinesený jako oběť, spaloval. Některé oběti byly konány pravidelně, jiné pouze příležitostně. Pokud se přinášelo více obětí najednou, obětovaly se nejprve smírné oběti, potom celopaly a nakonec oběti pokojné.

Krvavé oběti

Obětována byla určitá domácí zvířata – ta, která člověku opravdu patřila. Nesměly se obětovat šelmy. Striktně zakázané byly lidské oběti. Pokud jsou někde v Bibli popisovány, potom šlo o vliv pohanských náboženství, případně o zvláštní pokyn Boží míněný jako zkouška – jak tomu bylo například u Abraháma a Izáka. Z obětních zvířat židovský zákon vyjmenovává býka, krávu, býčka a jalovici, berana a ovci, kozla, kozu a kůzle, hrdličky a holoubata. Zvířata měla být bez vady – ne slepá, poraněná, vykleštěná a podobně. Někdy se dokonce vyžadovalo, aby před obětováním nekonalo zvíře nějakou těžkou práci. Mělo mít určitý věk. Nesměla být obětována zvířata do osmi dnů po narození. Většinou se používali tříletí býci, jednoleté ovce a beránci.

Krvavé oběti se dělily na celopaly, oběti za hřích a za zpronevěru a na pokojné oběti. Dále existovaly určité mimořádné oběti. Všechny krvavé oběti měly společné rysy. Ten, kdo obětoval, nejprve zvíře vykoupal, potom ho přivedl do vnitřního nádvoří chrámu, postavil ho na severní stranu oltáře, směrem ke svatyni. Potom položil umyté ruce na hlavu obětovaného zvířete na znamení, že se vzdává práva na obětované zvíře a že je odevzdává Bohu. Vkládání rukou se vynechávalo při celopalech, při děkovných obětech předepsaných o svátcích, dále při denní oběti, při obětování velikonočního beránka, prvotin, desátků, ptáků a při oběti, kterou přinesli do chrámu pohané.

Ten, kdo obětoval, sám zvíře zabil. Později přešel tento úkon na kněze a levity. Kněz potom zachytil krev zvířete do nádoby. Krev totiž představovala život zvířete. Zvíře bylo staženo z kůže a tuk spálen na oltáři. Potom kněz vložil maso oběti do rukou obětujícího, pozdvihl je spolu s ním k nebi a ke čtyřem světovým stranám. Maso bylo umyto, části určené Bohu byly potom nasoleny a spáleny.

Celopaly

Byla to oběť, při které se spálilo vše kromě kůže zvířete. Symbolizovala nejdokonaleji Boží neomezené panství nad světem i nad člověkem a jeho majetkem. Obětování mohli být jen samečkové, u ptáků se pohlaví nerozlišovalo. Kněz zachytil krev a vylil ji kolem oltáře. Potom stáhl kůži, maso rozsekal a spálil na oltáři – nejprve tuk, ledviny, játra, potom nasolené maso. Kůže připadla knězi, který konal posvátný obřad. Ke každému celopalu se přidala oběť pšeničné mouky, olivového oleje a vína. Mouka s olejem se spálila na oltáři a víno se vylilo u jeho paty.

Celopaly se přinášely velmi často. Mohli je obětovat i pohané. Známé jsou veřejné celopaly konané jménem celého národa – ranní a večerní oběť beránka, dále sobotní oběť a různé sváteční oběti. Soukromé celopaly přinášeli jednotlivci, jako například nazirejští, uzdravení z malomocenství a matky při očišťování.

Smírné oběti

Jednalo se o oběť za hřích a oběť za zpronevěru. Vědomé porušení Božího zákona však nemohlo být odčiněno žádnou obětí a trestalo se smrtí. Pokud se člověk provinil nevědomky, nedbalostí nebo z lidské slabosti a neměl přitom povinnost náhrady za své jednání, obětoval oběť za hřích. Pokud poškodil práva bližního nebo Boha, přinesl oběť za zpronevěru. Při obou obětech se spalovala pouze část zvířete. Obětující ze zbylé části nic nedostal. Tyto oběti nebyly provázeny nekrvavou obětí mouky, oleje ani vína.

Oběti za hřích se přinášely o svátcích. Byly to oběti o svátcích novoluní, velikonoce, letnic, dne smíření a slavnosti stánků. Obětním zvířetem byl vždy kozel. Dále byly přinášeny při některých očišťováních. Pro každou příležitost bylo zvíře výslovně stanoveno:

- při očištění matky po porodu hrdlička, nebo holub
- po uzdravení malomocného se obětoval beránek, u chudých lidí hrdlička nebo holub
- po uzdravení z krvotoku hrdlička nebo holub – pokud někdo přerušil slib nazireátu, obětovala se hrdlička nebo holub
- po dokončení nazireátu se obětovala ovce

Někdy bylo nařízeno i vyznání hříchu, kterého se provinilec dopustil – v případech, kdy někdo viděl pachatele, ale i přes prosby poškozeného odmítl svědčit. Dále v případě, že se někdo dotkl něčeho nečistého, ale z nedbalosti se neočistil. Svůj hřích byl povinen vyznat i ten, kdo se ve zlosti zapřísahal, že se někomu pomstí, nebo pod přísahou slíbil něco, co pak nemohl splnit. Provinilec vyznával hřích ve chvíli, kdy kladl svou ruku na hlavu obětovaného zvířete. Druh zvířete se stanovil podle postavení chybujícího, podle jeho majetkových poměrů a velikosti hříchu. Oběti měly různý rituál. Pokud byl hříšníkem sám velekněz nebo celý národ, kropilo se krví zvířete proti oponě chrámové velesvatyně. Jinak byly krví potřeny rohy oltáře. Kdokoli přišel s obětí náhodou do styku, byl obřadně nečistý. Pokud na někoho stříkla krev oběti, měl si ji vyprat ještě v chrámovém nádvoří. Tuk oběti byl spálen na oltáři, maso za městem.

Oběti za zpronevěru se konaly stejně jako oběti za hřích, krev se však lila vždy k oltáři. Tuk se spálil na oltáři, maso dostali kněží. Měli je sníst na posvátném místě. Hliněné hrnce, ve kterých maso vařili, měli potom rozbít, kovové dobře umýt. Zákon stanovil tyto případy, kdy se přinášela oběť za zpronevěru:

- pokud někdo neodvedl do chrámu věci zasvěcené Bohu. V takovém případě byla povinnost zadrženu věc nahradit, přidat ještě pětinu a k tomu obětovat bezvadného beránka nebo adekvátní částku v penězích.
- při odůvodněném podezření, že někdo například obětoval vadné zvíře, měl obětovat berana.
- pokud někdo nevrátil půjčenou věc nebo ji bližnímu ukradl a ještě přísahou dotvrzoval svou nevinu, měl věc nahradit, přidat navíc ještě pětinu ceny a k tomu obětovat berana.
- při cizoložství s manželkou bližního, která byla otrokyní, byla povinnost obětovat berana. Oběma se ještě uložil nějaký trest.
- po uzdravení z malomocenství se měl obětovat beránek a mírka oleje. Jednalo se o přesvědčení, že malomocenstvím Bůh trestá hřích. Z toho se vyvozovalo, že malomocný musel jistě osobně zhřešit.
- pokud se nazír nějak poskrvil a tím snížil slávu Boha, kterému slib dal, byl obětován roční beránek.

Oběti pokojné

Byly to oběti prosebné, děkovné nebo záslibné. Smělo se obětovat jakékoli obětní zvíře s výjimkou ptáků. Při dobrovolných obětech mohlo mít i malou vadu. K děkovné oběti se ještě přidávaly nekvašené chleby zadělané olejem, dále oplatky potřené olejem a kvašené chleby. Kněz dostal od každého chleba jeden, zbytek se vrátil obětujícímu. Krev oběti se lila kolem oltáře. Tuk, hruď a pravou kýtu pozvedl obětující s knězem nad oltář. Potom se tuk spálil, kýtu dostal obětující kněz, hruď ostatní kněží. Zbytek dostal obětující. Maso z děkovné oběti se mělo sníst týž den, maso z ostatních pokojných obětí mohlo zůstat do druhého dne. Pak se mělo spálit. Kdo by je jedl ještě třetí den, měl být vyobcován. K posvátné hostině měl člověk pozvat rodinu, přátele, otroky a chudé.

Mimořádné krvavé oběti

Oběť přísěžná. Přinášela se při uzavírání důležitých smluv. Obě strany zabily určitá zvířata, po délce je rozpůlily, položily půlky proti sobě a oba aktéři pak mezi nimi procházeli a svolávali na sebe trest Boží pro případ, že by smlouvu porušili.

Oběť červené jalovice. Jednalo se vlastně o oběť za hřích. Zvíře se však spálilo celé a dělo se tak za táborem nebo za městem. Kněz je zabil v nádvoří chrámu, krví kropil směrem ke vchodu do svatyně a potom byla jalovice za městem spálena. Do ohně se přidávalo cedrové dřevo na znamení duševní čistoty, dále šarlat na znamení lidských hříchů a yzop na znamení křehkosti člověka. Popel byl sesbírán a uložen. Smíchán s vodou se potom používal k očišťování těch, kteří se dotkli mrtvol. Všichni, kteří s touto obětí přišli do styku, byli do večera obřadně nečistí. Než se vrátili do města, měli se umýt a vyprat si šaty. Tato oběť byla přinášena nepravdělně, podle potřeby. Po návratu z babylónského zajetí měla ještě složitější podobu. Byla známa i v době apoštolské. K oběti mohla být použita pouze červená jalovice, která dosud nebyla použita k žádné práci.

V této oběti vidí církevní otcové předobraz oběti Kristovy. Byla obětována za hradbami, Kristus na Kalvárii. Její krev byla po návratu ze zajetí vylévána na hoře Olivové, na které se Pán Ježíš potil krví.

Oběť velikonočního beránka byla konána každoročně 14. dne prvního měsíce (nisanu). V chrámovém nádvoří ho zabil kněz nebo otec rodiny. Beránek měl být jednorodný, bezvadný, sameček. Mohlo se však použít kůzle, protože hebrejské slovo znamená obojí. Beránkovi se nesměly lámat kosti. Byl nabodnut na dvě tyče. Jedna probíhala podélně celým tělem, druhá napříč předními nohama. Tuk byl spálen na oltáři, krev vylita k oltáři. Tato oběť paschy (přejetí) byla konána pouze v jeruzalémském chrámu. Byla to památka na zázračné vysvobození Izraele z Egypta. Maso z beránka upekla rodina doma na ohni, a ještě v noci snědla s hořkými bylinami a nekvašenými chleby, zbytky spálila. Pokud se některý Izraelita odmítl podílet na hodu beránka, a přitom nebyl obřadně nečistý, měl být vyobcován.

Oběť velikonočního beránka je nádherným předobrazem Kristovy oběti – jak co do způsobu, tak i do účinků. Byla to oběť smírná – krví se potíraly veřeje dveří domů, později se lila k oltáři. Byla to také oběť pokojná, proto bylo maso z beránka požíváno. Všechny zvyky této oběti připomínají Ježíšovu smrt na kříži, která pro nás znamená smíření a pokoj s Bohem. V eucharistii požíváme ovoce této jeho oběti. Proto Spasitel použil právě příležitosti velikonoční večeře k ustanovení svátosti oltářní.

Při nekrvavých obětech byla část spálena nebo vylita u oltáře, část si nechal

kněz. Musel ji sníst v prostorách chrámu. Kadidlo se celé spálilo na oltáři, protože bylo symbolem modlitby.

Z těchto obětí byl vyloučen kvas, protože byl symbolem mravní zkázy a hříchu. Dále se nesměl obětovat med, možná proto, že snadno kvasí.

Nekrvavé oběti se přidávaly ke krvavým, nebo se přinášely samostatně, jako denní předkládané chleby v chrámě, kadidlo na kadidlovém oltáři, olej do sedmiramenného svícnu, denní oběť veleknězova, snopek ječných klasů, kvašené chleby o letnicích a oběť ženy podezřelé z nevěry – tehdy se obětovala ječná mouka bez příměsi oleje.

Jak vidíme, Starý zákon znal mnoho druhů obětí. Tyto oběti měly vyvolenému národu připomínat, že je zasvěcen Bohu. Proto také Bůh odmítal pouhé mechanické konání obětí, které by se dělo bez vnitřního zaujetí. Všechny oběti měly připravovat Izrael na jedinou podstatnou oběť, kterou přinesl mesiáš. Jsou to tedy předobrazy Ježíšovy oběti na kříži. Samy o sobě neměly ještě svátostnou moc. Všechny účinky, které obětujícím přinášely, čerpaly starozákonní oběti z této Ježíšovy smrti. Nepůsobily však samy od sebe, ale pro víru obětujících. Řečeno jazykem církve, nejednalo se o svátosti, ale o svátostiny. Přestože svátosti církve působí vlastní silou, neopravňuje nás to k tomu, abychom je přijímali mechanicky, bez vnitřní přípravy. Tím spíše ne, že svátostná milost nemá svůj zdroj v krvi býků a kozlů, ale v Kristově probodeném boku, v naší oběti smírné, pokojné i děkované, slavené krvavým a zpřítomňované nekrvavým způsobem.

Otec Karel

Pozn.:

Nazír byl ve Starém zákoně „Boží zasvěcenec“, který vstupuje do zvláštního poměru k Bohu a projevuje to prostřednictvím nejpřísnější kultovní čistoty a askeze: žádné stříhání vlasů, žádné opojné nápoje, vyvarování se před nečistým (Sd 13, 5; Nm 6; srv. Lv 1, 15). Původně se jednalo o charismatický dar, např. u Samsona; ale už v Nm 6 je nazírství uvedeno jako náboženský výkon, na základě nazírskeho slibu (Nm 6, 2). Obvykle je časově ohraničené (u Židů nejméně na 30 dnů) a ukončuje se prostřednictvím nákladných obětí v chrámu. S tímto zvykem se setkáváme i v NZ (Sk 21, 23n); Pavel přebírá náklady na vyplacení časově omezeného nazírskeho slibu čtyř mužů, aby dokázal svou věrnost židovskému Zákonu.

Literatura:

Biblická archeologie, Dr. Josef Miklík C.Ss.R., 1936 nákladem theologického ústavu C.Ss.R. v Obořišti.

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Postní doba by měla být časem zpomalení. Možná ohlédnutí, možná ponoření. Časem odhození nepotřebného a nabrání duchovní síly a moudrosti, nových rozhodnutí a pevných předsevzetí. Časem pro vzdálení od hluku a zábavy tohoto světa. Časem zastavení. Přesto Vás zveme na cestu. Na putování za dobrodružstvím, při kterém se budete bavit, trochu smát a trochu dojímat a nádvakem budete obdarováni. „Dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína“.

Bud', kde jsi ...vybízí nás dnešní knižní tip a bere nás přitom na velkou dobrodružnou výpravu... za setrváním.

Cestovní kancelář Hlubina:

Toužíte po zážitcích?

Potřebujete změnu?

Drtí Vás rutina?

Pojedte s námi na místo,

kde jste!

Pořádáme:

Dobrodružné výpravy za setrváním.

Putování pouští všedních dnů.

Cesty z labyrintu světa do ráje srdce.

Zůstaňte!

Využijte i vy

příležitost neodejít.

Pod vedením certifikovaného průvodce.

Pokud Vás nabídka zaujala a rádi byste se na tuto výpravu vydali, kniha Štěpána Smolena Vám bude skvělým průvodcem. Netají se zdrojem, ze kterého čerpá – moudrost pouštních otců tu pryšší z každého odstavce a několik otců osobně je tu hlavnímu hrdinovi na cestě za poznáním osobními průvodci (jedním z nich je na tuto cestu několikrát dokonce nedobrovolně unesen!)

V málokterém průvodci si ovšem cestovatel přečte něco tak trefného i sám o sobě a vlastním kraji:

„Tento cizinec (hlavní hrdina, i mnohý z nás, pozn. redakce) pochází z krajů, kde se všechno hýbe. Lidé se tam k nikomu a ničemu nevážou natrvalo – ani k sobě navzájem, ani k místům. Jsou totiž stále sváděni dálkou. Mají pocit, že život je ještě jinde – běží tedy za ním a cestou nechtějí být ničím obtíženi. ... Tamní domorodci kočují životem, střídají sousedy, školy i zaměstnání. A když už se na chvíli usadí, cestují alespoň ve volném čase. Sbírají vzpomínky z navštívených světů jako vzácné artefakty, předstihují se, kdo uloví víc zážitků. Podobní rozjívěným dětem zvědavě těkají sem a tam a celá zem je jim hřištěm. Tento cizinec ... je nakažen nemocí své provincie. Snad by se i na celý život zavázal slibem. Snad i ví, proč je to třeba. Ale vskrytu doufá, že ho život neupoutá k místu, že pro něj není připraveno jen toto město a tento kraj od zítřka až po hrob, ale jistě ještě nějaké jiné, jinde, v cizinách za horizontem. Živí se tím očekáváním. Naděje na změnu ho pohání vpřed a sám si to nepřiznává. Místo, kde je, snáší jen proto, že si sní o chvíli, až bude venku. A až bude venku, bude snít o jiném. ... Námaha zůstávání je v cizincově provincii skutečně mnohem náročnější než v této skétské pustině. Snáz se tam navodí ruch, snáz se tam lid krmí nepotřebnem až k přejedení – a přitom se nikdy nenasytí. Je tam tak lehké být doma, a přitom nesestoupit k sobě. ... Vynalezli bariéru proti Božím dotekům: říkají jí ‚zábava‘. Její pomocí vyplňují všechny prázdné prostory, které jim po práci zbudou. Zanesou tak každou skulinu, která ještě mohla zůstat pro modlitbu, a přehluší tím Jeho tichý hlas. A protože neslyší, toulají se pak za svými nápady a nekrácejí k cíli.

Polknul jsem, jako bych si právě vyslechl obžalobu.

Kasián se vzápětí obrátil i na mě:

„Znáš tlačítko OFF, ne?“

„Znám“

„Takové to s čárkou uvnitř kroužku.“

„Jo, znám“

„Víš, k čemu slouží?“

„Vím.“

„Nemám dalších otázek,“ pravil můj žalobce a vítězně se usmál na nepřítomnou porotu.“

Funkci vypínacích tlačítek na našich přístrojích taky máme, jejich stisknutí naši „nemoc nestálosti“ ovšem tak úplně nevyléčí. A jelikož stálost není ustrnutí, ale cesta vpřed, nebo spíše vzhůru – do nebe – ve věrném zůstávání ve zvoleném povolání, mnoho pomůže, najdeme-li v brožuře cíl naší cesty.

*„Cílem je milovat Boha, milovat bližního – to je brána do věčnosti. ... Milovat nebudeš, dokud nebudeš mít čisté srdce – svobodné od neřestí, prázdné od zlých vášní. K čistému srdci dojdeš jen stálostí myšlenek, pozorností k vnitřním pohybům ve své duši. A dokud se neuvážeš k nějakému životnímu stavu a k nějakému konkrétnímu místu, budou tě zaměstnávat pouze pohyby vnější. Budeš hledat řešení v útěku jinam, ve změně klimatu nebo povolání, a prchneš vnitřnímu zápasu. ... **Cíl je nebe, cestou do nebe láska, cestou k lásce čistota srdce, cestou k čistotě srdce setrvání ve vnitřním zápase a cestou k vnitřnímu zápasu vnější připoutání k místu a životnímu stavu.**“*

Jak si ale vybrat svůj životní stav? Kde hledat?

„Hledáním nenajdeš“, říkají naši průvodci. „Modlitba a práce jsou dva skutečné způsoby bdění, dvě tváře čekání na Hospodinovo slovo. Snění není nic. Říkáš tomu hledání, ale jen

bloudíš v neskutečnu. Představitivost tě vede na kraj světa, a zatím ses nehnul z místa, neudělal ani krok ke svatosti. ... Nenajdeš nic, dokud nepřestaneš utíkat z přítomnosti. Jenom v ní se můžeš s Bohem setkat. Nevolá ty, kdo se toulají srdcem po včerejších, zítřcích a krajínách za obzorem, ale ty, kdo s otevřeným srdcem vytrvají u svých sítí. Ne ty, kdo si představují, že by mohli být, ale ty, kdo jednájí a jsou. Není třeba hledat, ale čekat pozornou činností.“

„Pokud se však chceš zavázat, jak poznám kde? Jak zjistím, že právě sem jsem povoláný?“

„Buď, kde jsi. Dělej, co děláš. A srdce ti napoví. Jen se drž svého prvního povolání: od hříchu k touze po Pánu. ...Po cizích cestách se příliš nerozhlížej. Pospíchej vpřed v tom díle, kterého ses chopil. Ctnosti druhých můžeš obdivovat, ale těžko všechny napodobit... Lze jít vždy pouze po jedné z cest, a přitom všechny vedou do Království. ... Mnohem důležitější, než si správně vybrat je vytrvat – každá cesta, která není z podstaty hříšná, tě dovede k cíli, pokud na ní zůstaneš.“

Průvodce vykreslil všem hledajícím „startovací rovinku“, nespokojeným s životní volbou nadějí, že má smysl vytrvat, a nám všem potom cíl i cestu, která k němu vede. Není těžké si na té cestě představit mnoho překážek. Pokud vás v dosavadním textu alespoň jedna myšlenka oslovila, věřte, že i ve zbytku knihy najdete zbraně pro boj s překážkami, léky na nestálost. I když jejich užívání je velká výzva:

„Toužím po stálém srdci, abba. Toužím po čistotě, o které mluvíte. Máte pro mě lék?“

„Myslím, že mám,“ odpověděl stařec. „Znám takových léků nejméně deset a snadno ti je předepíšu, ale jejich každodenní užívání je dřina. Proto je uzdravených tak málo.“

Štěpán Smolen: Buď, kde jsi (Karmelitánské nakladatelství 2016)

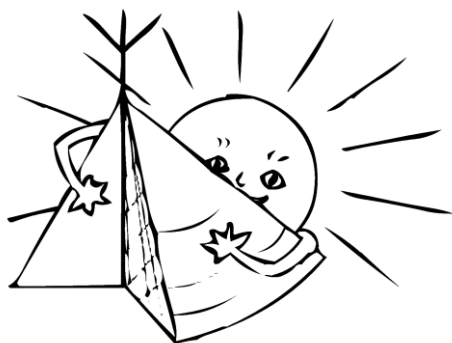
KaŽy

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

nevím, jestli jste si náš farní zpravodaj přinesly vytištěný z kostela domů, listujete si v něm, čtete a prohlížíte všechno, co vás zajímá, nebo si ho čtete spolu s rodiči na webových stránkách farnosti. Myslím, že obojí je dobře, hlavně, že se k němu dostanete a dozvíte se, co zajímavého se dělo, děje a chystá v naší farnosti, do čeho byste se mohly společně zapojit. Co se dříve jen ohlašovalo na konci mše svaté a viselo na nástěnce, se dnes můžete dozvědět ze zpravodaje. A ještě mnohem víc.

Když jsem byla malá, všechny informace se hledaly v knihách, v časopisech, v novinách. Psali jsme si dopisy, s kamarádkami jsme si posílaly psaníčka. Také jsme hodně poslouchali rádio a písničky jsme si pouštěli z desek nebo magnetofonu. Dospělí v nutném případě buď telefonovali nebo posílali telegramy. Doma jsme měli vytáček telefon. Stál na skřínce u okna

a rodiče nikdy nevolali jen tak zbytečně. Někdy jsme potřebovali zatelefonovat babičce, žila v malé východočeské vesničce Kanice. Z celé vesnice měli telefon jen Zvoníčkovci. Maminka nejdřív musela zavolat na ústřednu a poprosit operátorku, že by chtěla spojit s telefonním číslem Zvoníčků, z vesnice Kanice, protože by ráda hovořila s naší babičkou. Operátorka vše ochotně vyřídila. Paní Zvoníčková se pak musela obléknout a často za tmy a v zimě šla přes náves k babičce, aby vyřídila, že jim bude za chvíli volat naše maminka, ať jde někdo k telefonu. Protože se často čekalo na spojení i půl hodiny, tak aby nebolely nohy, stávala u poličky s telefonem stará rozvrzaná židle. Na tu si sedával každý, kdo čekal, až ho v ústředně spojí s člověkem, který s ním chce mluvit. Rozhovor trval jen chvíli, protože každá minuta byla moc drahá. Vyřizovalo se jen to nejnnutnější.

Dneska si to bez telefonu nedovedeme vůbec představit. Zvoní několikrát denně a povídáme si, jak dlouho chceme. Co si neřekneme po telefonu ústně, vyřizujeme smskou nebo přes internet. I další informace hledáme víc na internetu než v knížkách nebo odborných časopisech. Stejně je to s hudbou a filmem. Myslíte si, že je to dobré?

Všechno je na něco dobré a na něco špatné, má své pro a proti, proto i internet musí být dobrý pomocník, ale ne špatný pán! Pro vás děti je hodně složité a nebezpečné jen tak bez dozoru dospělých broudat po internetu. Buďte rádi, že vás rodiče kontrolují a vybírají vám jen to zajímavé a pěkné. Často i oni dlouho a složitě hledají a pátrají. Hlavně, že vybírají dobře.

I církve využívá internet pro šíření víry. Řada kněží využívá mobilní aplikace pro liturgii, cestou do práce se někteří rodiče modlí z telefonu v tramvaji nebo metru breviář, staří a nemocní lidé sledují rozhlasové a televizní přenosy ze mše svaté, z audience u papeže Františka. Je tu mnoho zajímavých a důležitých informací, sledují se tu zprávy ze života církve v celém světě. Pro vás děti jsou přímo zřízené webové stránky deti.vira.cz. Můžete si vyhledat animované biblické příběhy, písničky ke mši svaté, omalovánky a rébusy, a ještě další zajímavosti.

Také naše farnost má svoje webové stránky, kde na adrese deti.farnoststrasnice.cz najdete část vyhrazenou pro vás. Naleznete zde informace o táborech, společných výletech, přihlášky, fotky a další zajímavé informace.

Všechny tyto možnosti mají jen jediný cíl, být pomocníkem na cestě k Pánu Bohu, aby se radostná zpráva dostala do všech koutů světa. Nejdůležitější je naše osobní přátelství s Ježíšem, naše společná modlitba doma v rodině, návštěva mše svaté a eucharistie, hodiny náboženství a společné zážitky s kamarády.

Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Příprava na první svaté přijímání pro děti i jejich rodiče

Začne po Velikonocích, v pátek **28. dubna**, dále pak každý pátek, a to od 16 hodin na faře. V neděli 14. května při mši svaté v 10.30 budou děti slavnostně představené farnosti s prosbou o modlitbu a přijmou požehnání. V neděli 28. května při mši svaté v 10.30 přistoupí děti k prvnímu svatému přijímání. Po dobu přípravy je hlídání mladších sourozenců zajištěno.

■ Pečení misijních koláčků

Zveme všechny šikovné pekaře a pekařky, aby přišli pomáhat. V sobotu **25. března** od 10.00 budeme v učebně péci výborné koláčky, následující neděli, neděli Laetare, 26. března je pak budeme po skončení každé mše svaté nabízet u východu z kostela za dobrovolný příspěvek. Výtěžek věnujeme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí – Děti pomáhají dětem – a na naše adoptované děti. Těšíme se na všechny. Na podzimním Misijním jarmarku jsme vytěžili 11 065 Kč, které byly odeslány na projekt Adopce na dálku, na podporu naší farností adoptovaných dvou dětí, ugandské holčičky Jane Nalweyisio a indického chlapce Wilsona D'Souza.

Za názvem akce „Děti pomáhají dětem“ se skrývá aktivita našich dětí – společné pečení koláčků na faře a jejich následný prodej. Stojí to čas a nějaké úsilí. Ale přispějeme na dobrou věc – pomůžeme chudým dětem. Všem dárcům děkujeme.

■ Křížová cesta s dětmi

V úterý **28. března** od 17 hodin v kostele. Děti, připravte si doma nějaké zajímavé ztvárnění jednoho ze zastavení křížové cesty a přineste s sebou. Všechno jako každoročně vystavíme v kostele.

■ Postní sv. zpověď' dětí

V týdnu před Svatým týdnem, **v úterý 4. a ve středu 5. dubna** od 17 hodin, přednostně – vždy po náboženství nebo kdykoli podle rozpisu.

■ Divadelní workshop na Zelený čtvrtek

13. dubna od 10 hodin ve farním sále. Tvořivá dílna pro všechny kluky a holky s loutkohercem Vladimírem Tausingerem.

■ Křížová cesta na Petříně

Na Velký pátek **14. dubna** dopoledne. S dětmi i našimi farníky se půjdeme pomodlit křížovou cestu na Petřín. Modlitbu povede pan Petr Šimůnek. Sraz v 10 hodin u kostela ve Strašnicích nebo v 11 hodin u prvního zastavení Křížové cesty na Petříně. Děti, vezměte si s sebou dřívka, která získáte za plnění postních úkolů v neděli v kostele při mši svaté. Návrat ke kostelu kolem 13. hodiny. Nezapomeňte na teplé oblečení, případně pláštěnku! Na Petříně to často hodně fouká!

■ Květnový víkend

Připravujeme pro děti také výlet za Prahu na pár dnů o prodlouženém víkendu. Máte se na co těšit **od soboty 29. dubna do pondělí 1. května** s tématem Světci a hrdinové. Informace upřesníme, až nadejde čas. Na všechny se tentokrát těší Honza Parolek – Páka a ostatní vedoucí.

■ Dětský den

V neděli **28. května** odpoledne od 15 hodin ve venkovních prostorách kostela. Dopoledne při mši svaté v 10.30 přistoupí řada dětí slavnostně k prvnímu svatému přijímání a odpoledne všichni společně oslavíme Den dětí už tradičně hrami a soutěžemi.

■ Pout' k Pražskému Jezulátku

V pondělí **19. června** na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět zajištěn.

■ Letní farní tábor

Zveme všechny děti na letní prázdninové dobrodružství na tábor v termínu **14. - 25. srpna**. Letos se vydáme do vesničky pod zalesněnými kopci do Klencí pod Čerchovem. Na všechny se moc těšíme.

Anička Kafková a ostatní vedoucí

■ ■ KRÍŽOVÁ CESTA S PAPEŽEM FRANTIŠKEM NA PLÁNÍCH BOLONIA

29. ČERVENCE 2016

Malé ohlédnutí za SDM v Krakově v červenci loňského roku (redakčně zkráceno a upraveno).

Rozjímáním *Křížové cesty* objevujeme smysluplnost připodobnění se Kristu za pomoci čtrnácti *skutků milosrdenství*. Ony nám pomáhají otevřít se Božímu milosrdenství, prosit o milost chápat, že bez milosrdenství člověk nemůže nic, bez milosrdenství já, ty a my všichni nemůžeme dělat nic.

I. Ježíš odsouzený na smrt / Ujímat se lidí bez domova

Lk 9;57-58 – Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“

Pane, odmítáme pohostinnost, bojíme se jiných náboženství, je nám jedno, že mnozí nemají, kam by hlavu složili, podobně, jako ty, Kriste.

II. Ježíš přijímá kříž / Sytit hladové

Mk 6;36-38 – Když už čas pokročil, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: „Toto místo je pusté a je už pozdě. Propust' je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic nakoupit něco k jídlu.“ Odpověděl jim:

„Dejte vy jim jíst!“ Řekli mu: „Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?“

Zeptal se jich: „Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!“ Když to zjistili, řekli: „Pět, a dvě ryby.“

Pane, ptáš se, kolik chlebů máme, zda jsme schopni se rozdělit, neptáš se, zda nám to stačí. 1/3 vyprodukovaného jídla se vyhodí a každých 6 vteřin zemře jedno dítě hladem. Chybí nám solidarita a velkorysost.

III. Ježíš padá poprvé / Napomínat hříšníky

Mk 2;1-4 – Když se po několika dnech vrátil do Kafarnau, prosllechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už ani přede dveřmi nebylo k hnutí. A mluvil k nim. Tu k němu přišli s ochrnutým; čtyři ho nesli. Protože se pro zástup nemohli k němu dostat, odkryli střechu tam, kde byl Ježíš, prorazili otvor a spustili dolů nosítka, na kterých ochrnutý ležel.

Pane, těžké hříchy nás strhávají na zem, jsme ochrnutí a ty nám navracíš důstojnost.

Jsmo tvými syny a Duch, který nás usvědčuje z hříchu, je nám dán na odpuštění. Církev je svatá a přitom je složena z hříšníků.

IV. Ježíš potkává svou Matku / Těšit

zarmoucené

Job 2;7-8,11-12n – Satan od Hospodina odešel a ranil Jóba od hlavy k patě ošklivými vředy. Jób vzal střep, aby se mohl škrábat, a posadil se do popela. O všem tom zlém, co Jóba potkalo, se doslechli jeho tři přátelé a přišli každý ze svého místa. Dohodli se spolu, že mu půjdou projevit soustrast a potěšit ho. Rozhlíželi se po něm už zdaleka, ale nemohli ho poznat.

Pane, setkání s Matkou jen pohledem a srdcem, její tichá spoluúčast v očekávání spásy uprostřed urážek a lidského zvěrstva ti dodávala sílu. Maria, těšitelko zarmoucených, nauč nás milosrdné a tiché přítomnosti s těmi, kdo trpí.

V. Šimon pomáhá Ježíšovi nést kříž /

Navštěvovat nemocné

Lk 4;38-40 – Ježíš přišel do Šimonova domu. Šimonova tchyně byla soužena silnou horečkou; i prosili ho za ni. Postavil se nad ní, pohrozil horečce a ta ji opustila. Ihned vstala a obsluhovala je. Když slunce zapadlo, všichni k němu přiváděli své nemocné, kteří trpěli rozličnými neduhy; on vkládal ruce na každého z nich a uzdravoval je, aby se

naplnilo, co řekl prorok Izaiáš: „On na sebe vzal naše starosti a nesl naše nemoci“

Pane, i já utíkám před starostmi druhých. Ty však bereš na sebe všechny mé slabosti a bolesti, jsi jako lékař, přicházíš za mnou vyléčit mou nemoc, moje sobectví, nedůvěru, lenost, netečnost. Dej mi vnímavé a soucitné srdce.

VI. Veronika utírá Ježíšovi tvář rouškou / Navštěvovat vězně

Mt 5;25,27-28,30,34 – Stála tam jedna žena, která měla dvanáct let krvácení. Dotkla se Ježíšových šatů. Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ Ježíš řekl: „Kdo se to dotkl mého šatu? ... Buď dobré mysli, dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji.“

Pane, Veronika ti podle tradice svým skutkem opětovala prokázané milosrdenství za své uzdravení. Učí nás navracet lidem důstojnost. My sami jsme věznění ve svých hříších a ty, Ježíši, nám ve všech situacích znovu navracíš důstojnost. Pomoz také nám, ať máme úctu k obžalovaným, odsuzovaným, trpícím ve vězení.

VII. Ježíš padá podruhé / Odpouštět urážky

Mt 18;21-23,35 – Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ „S královstvím nebeským je to tak, jako když se jeden král rozhodl vyžádat úcty od svých služebníků... Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“

Pane, ať nepromarníme tvoji nekonečnou lásku, která nás učí odpouštět bez váhání, bez nároku na omluvu. Nechceš po nás nic, co bys nám už dříve nedal ty sám.

VIII. Ježíš potkává plačící ženy / Poučovat neznalé

Sk 8;27n,30-31,35 – Etiopský dvořan se vracel z pouti do Jeruzaléma a četl proroka Izaiáše. Filip k němu přiběhl a zeptal se: „Rozumíš tomu, co čteš?“ On odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyložil!“ Filip začal u toho slova Písma a zvěstoval mu Ježíše.

Pane, své bratry nás učíš poučovat citlivě, pokorně, s pohledem na Tebe, našeho Spasitele. Dávej nám moudrost, ať nezneužíváme tvoji důvěry. Učím, protože tě, Pane, miluji.

IX. Ježíš padá pod křížem potřeťi / Radit pochybujícím

Mk 14;27-30 – Ježíš řekl apoštolům: „Všichni ode mne odpadnete, neboť je psáno: ‚Budu bít pastýře a ovce se rozprchnou.‘“ Tu mu Petr řekl: „I kdyby všichni odpadli, já ne.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím tobě, že dnes, této noci, dřív, než kohout dvakrát zakokrhá, právě ty mě třikrát zapřeš.“

Pane, naše pochybnosti jsou příčinou pádů, v pádu je zrada, ale i pokora a naděje. Dej nám, Pane, Ducha rady, dodává důvěru v Tebe.

X. Ježíš zbaven šatů / Oblékat nahé

Lk 15;20-22 – Když byl syn ještě daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Pak rozkázal svým služebníkům: „Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho.“

Pane, tvoje nahota na Golgotě se spojuje s nahotou Adama a Evy a ukazuje na naši nahotu před Otcem v nebi. Nauč nás skromnosti, jak se dělit o to nejlepší, co máme. Obleč nás do šatů člověka.

XI. Ježíš přibit na kříž / Trpělivě snášet obtížné lidi

Sk 7;54-56, 60 – Když to členové rady slyšeli, začali na Štěpána v duchu zuřit a zlostí zatínali zuby. Ale on, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a užířel Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží. Pak klesl na kolena a zvolal mocným hlasem: „Pane, odpusť jim tento hřích!“ To řekl a zemřel.

Pane, dej mi trpělivost, ať mám před očima stále jen Tebe, ne svou bolest a hněv. Ať odpovídám zlo dobrotou a modlím se za nepřátele. Beránku Boží, vedený na porážku, jsi tichý, pokorný, trpělivý a nejvyšší milosrdný, smiluj se nad námi.

XII. Ježíš umírá na kříži / Dávat pít žíznivým

J 19;28-29 – Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce splnilo Písmo, řekl: „Žízním.“ Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům.

Pane, zbav nás netečnosti vůči lidskému utrpení, vždyť voda z tvého boku je voda Lásky, voda Ducha svatého. Uschopni nás jít vstříc žíznivým, žíznivým po Láске a po věčném životě.

XIII. Ježíš je dán do klína své Matky / Modlit se za živé i zemřelé

Mk 9;17,29 – Jeden člověk ze zástupu mu řekl: „Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha, a nemůže mluvit. Řekl jim: ‚Takový duch nemůže vyjít jinak než modlitbou.‘“

Maria, učíš nás síle vytrvalé modlitby, doplňuješ, co zbývá vytrpět do Kristových útrap. Modlitba a půst jsou mocné zbraně proti zlu. Tvrdohlavá modlitba je boj za druhé, za zemřelé, za všechny, kteří Krista odmítají, za nemocné, za oběti válek a násilí, za ty, za které se nikdo nemodlí.

XIV. Ježíš je uložen do hrobu / Pohřbívat zemřelé

Tb 1; 17,19-20 – Já, Tobiáš, dával jsem svůj chléb hladovějícím a oděv nahý, pohřbíval zemřelé. Jeden z Ninivanů odešel a žaloval na mne králi. Tu jsem se ukryl. A když jsem se dozvěděl, že to král o mně ví a že mě hledají, aby mě zabili, dostal jsem strach a uprchl jsem. Všechnen můj majetek byl mi uloupen a nebylo mi ponecháno nic.

Pane, Josef z Arimatie ti statečně prokázal velký skutek milosrdné lásky. Kde dnes končí nenarozené děti, těla bezdomovců, nevyzvednuté urny pozůstalých? Hroby nepřátel, hromadné hroby vojáků, Osvětím, Dachau, Březinka... Jak tíživá je samota opuštěných? Mějme ohled na smrt, je bránou k životu!

■ Kde je Bůh?

Z promluvy papeže Františka na závěr Křížové cesty

*„Měl jsem hlad, a dali jste mi najíst,
měl jsem žízeň, a dali jste mi napít;
byl jsem na cestě a ujali jste se mě,
byl jsem nahý, a oblékli jste mě,
byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.“*

(Mt 25;35-36)

„Tato Ježíšova slova jsou odpovědí na otázku, která v našich myslích a srdcích zní nezděděná: „Kde je Bůh?“. Kde je Bůh, je-li ve světě zlo, existují-li hladoví, žíznící, bezdomovci, uprchlíci a utečenci? Kde je Bůh, když nevinní lidé umírají násilím, terorismem a válkami? Kde je Bůh, když neúspěšné choroby lámou životní a citové vazby? Nebo když jsou děti zneužívány a ponižovány a trpí vážnými patologiemi? Kde je Bůh ve vztahu k těm, kdo strádají na duši a trápí je pochybnosti? Existují otázky, na které lidské odpovědi neexistují. Můžeme jenom hledět na Ježíše a ptát se Její. A Ježíšova odpověď zní: „Bůh je v nich“. Ježíš je v nich, trpí v nich a je s každým hluboce sjednocen. Je s nimi sjednocen natolik, že tvoří takřka „jedno tělo“.

Ježíš sám se rozhodl sjednotit se s těmito našimi bratry a sestrami zkoušenými bolestí a úzkostmi a vydal se bolestnou cestou na Kalvárii. Zemřel na kříži, odevzdává se do rukou Otce a s oddanou láskou nese na sobě a v sobě morální a duchovní rány celého lidstva. Objetím dřeva kříže Ježíš objímá nahotu a hlad, žížeň a samotu, bolest a smrt mužů a žen všech dob.

Na zlo, utrpení a hřích může Ježíšův učedník odpovědět jedině sebedarováním, včetně darování vlastního života podle Kristova vzoru – takový je postoj služby. Pokud někdo, kdo se nazývá křesťanem, nežije, aby sloužil, pak neslouží životu. A svým životem zapírá Ježíše Krista.“

„Cesta kříže je cestou štěstí z následování Krista až na dno v často dramatických okolnostech každodenního života; je to cesta, která se neobává neúspěchů, marginalizace či samoty, protože dává lidskému srdci Ježíšovu plnost. Cesta kříže je cestou života a Božího stylu, kterým nám Ježíš umožňuje kráčet po stezkách občas rozdělené, nespravedlivé a zkažené společnosti. Cesta kříže není nějaký sadomasochistický zvyk. Cesta kříže je jediná cesta, která vítězí nad hříchem, zlem a smrtí, poněvadž ústí do zářivé radosti Kristova vzkříšení a otevírá obzory nového a plného života. Je to cesta naděje a budoucnosti.“

■ ■ ■ POSTNÍ SVĚDECTVÍ

Bylo teprve na počátku postní doby a má předsevzetí už brala (na rozdíl od minulých let) nějak překvapivě rychle za své. Bývaly doby, kdy jsem vydržela bez hrnku kávy a čokolády dlouhých 40 dní. Nikdy jsem u toho nepociťovala nějak mysticky vznešené pocity, ale vždy jsem měla alespoň pocit "čistého svědomí". Součástí postu je přeci něco si odřeknout a to se mi dříve dařilo. Jak to bylo s mezilidskými vztahy a skutky duchovního milosrdenství, tam až má paměť raději nesahá.

Tento start postní doby byl ale jiný. Tři nemocné děti a hromada povinností v domácnosti ve mne vzbuzovaly jistotu, že tentokrát to bez svých berliček „nedám“. Utěšovala jsem se tím, že pro Pána je přeci mnohem důležitější, že se budu postit od jadrných výrazů proti každému rozlitému hrnku a nočnímu budičku, než abych bravurně zvládala předsevzetí nedat si ani drobek čokolády a kapku kávy a pak sužovala rodinu svou neurvalostí vyplývající z nedostatku kofeinu a cukru.

Týden po popeleční středě, který byl na postní skutky tělesného i duchovního milosrdenství oproti minulým letům opravdu dosti slabý, jsem si ve tři hodiny ráno po několikátém převalení usedla v obývacím pokoji na gauč a otevřela Bibli s žalmem pro příslušný den. Žalm 51, můj oblíbený.

Kolikrát jsem ho již měla před sebou, kolikrát se ho modlila, když jsem potřebovala vzbudit lítost nebo jsem lítostí přetékala, ale slov se nedostávalo. Pustila jsem se do čtení žalmu s tím, že jde o věc tak známou, že toto čtení bude postním skutkem samo o sobě. Tolikrát čtený text přeci nemůže přinést nové poselství. Je vidět, že na cestě s Písmem jsem pořád začátečník. Jsem slepá k tomu pokladu a možná právě proto vždy znovu a znovu překvapená.

„Dáváš mi poznávat tajuplnou moudrost“...

Cože? Tenhle verš je v tomto žalmu? Měla jsem pocit, že ho tam snad musel někdo právě dopsat. Vždyť jsem ten text četla tolikrát, a tento verš mne nikdy takto nezaujal, jako bych ho ani nevnímala. Až teď.

*Dáváš mi poznávat tajuplnou moudrost...*Text, ve kterém uznávám své hříchy a prosím o odpuštění mi tentokrát chtěl asi říci ještě něco jiného. Četla jsem ten verš pořád dokola a uvažovala, zdali mi Pán odhalí něco ze své slibované moudrosti.

*Stvoř mi Bože čisté srdce,
obnov v mém nitru pevného ducha.*

To byl další verš, který ve mně zvučně zarezonoval. Vybavila se mi včerejší odpolední cesta do obchodu a lékárny pro novou porci vitamínů a léků pro mé marody. Byla to příjemná procházka na čerstvém vzduchu, kdy jsem měla chvíli pro sebe a své myšlenky. Po celou cestu jsem se snažila sama sebe přesvědčit, že není nic špatného na tom, když letos pustím k vodě púst od mých malých, neškodných "neřeští", které mi ve všedním dni dodávají energii a sílu a budu se snažit spíše o trpělivost a shovívavost vůči druhým. Bůh to jistě pochopí.

*Stvoř mi Bože čisté srdce,
obnov v mém nitru pevného ducha.*

Samozřejmě. Opět, jako již mnohokrát jsem si bez modlitby vytyčila postní skutky, následně jménem Boha sama sebe přesvědčovala, že některé z nich nejsou tak nezbytné, ale to nejdůležitější jsem opět neudělala. Nezeptala jsem se, co na to Bůh. Jak on to vidí, co On žádá. Se třemi marody bylo přes den téměř nemožné najít chvíli pro nerušenou četbu Písma. Ve chvílce bez dětí mi pak v hlavě vířily argumenty místo abych dala prostor k naslouchání. A tak si mne Pán pozval k modlitbě uprostřed noci a řekl mi, že přeci vím, kde hledat ujištění ve své nejistotě, odpovědi na své otázky a sílu do malých bojů všedních dní.

V tu chvíli se mi vybavil jiný verš, který si často opakuji: "*Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci (Lk 16,10)*". Celé mé snažení o ty drobné postní krůčky najednou začalo dávat zcela nový smysl, stejně tak jako modlitba a dotazování na Boží vůli a prosba o vedení před jakýmkoliv dalším rozhodnutím (nejen) pro jiné postní skutky...

Stvoř mi Bože čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.

Tehdy nad ránem v modlitbě jsem našla motto a posilu do celé postní doby. A možná nejen pro postní dobu ale i pro život jako takový.

KZ

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2017

Neděle	9. 4.	Květná neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Čtvrtek	13. 4.	Zelený čtvrtek	18.00 mše svatá adorace v Getsemanské zahradě do 24.00
Pátek	14. 4.	Velký pátek	adorace v Getsemanské zahradě 15.00 modlitba křížové cesty v kostele 18.00 obřady Velkého pátku
Sobota	15. 4.	Bílá sobota	8.00 modlitba breviáře v kostele 8.30 Effata – pro katechumeny celý den adorace u Božího hrobu do 18.00 18:00 nešpory v kostele 20.00 Velikonoční vigilie
Neděle	16. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pondělí	17. 4.	Pondělí velikonoční	9.00, 18.00

Možnost svátosti smíření před Velikonocemi

Čtvrtek	6. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	7. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	8. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít možnosti svátosti smíření hodinu přede mší svatou během celé Postní doby. Mělo by být v zájmu každého, aby ve Svatém týdnu (po Květné neděli) byl už vyzpovídáný a připravený slavit Velikonoce s čistým srdcem.

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu velikonočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Velikonocemi. Samozřejmě se zpovídá i běžně hodinu před mší svatou, nebo i jindy podle dohody. Rádi také navštívíme vaše nemocné u vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

Srdečně,

Váš Otec Karel

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI VE ŠKOLNÍM ROCE 2016–2017

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Biblická hodina	druhá středa v měsíci po mši svaté	
Modlitby matek	pondělí po mši sv.	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00
Setkávání mládeže	středoškoláci, 14 – 20 let – středa 18.45	
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Příprava na biřmování dospělých	dle domluvy s knězem	
Příprava na biřmování mládeže	čtvrtek po večerní mši svaté	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem – nutné včas objednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní charita	dle dohody	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 18.00
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	10.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Malá Kalča	pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Slovo Boží je dar. Druhý člověk je dar.

Půst je příznivou dobou pro to, aby se zintenzivnil duchovní život prostřednictvím posvátných prostředků, které nám církev nabízí: půst, modlitba a almužna. V základě toho všeho spočívá Boží slovo, k jehož vytrvalejšímu poslechu a meditaci jsme v tomto období zváni. ... Postní doba představuje příhodný čas pro to, abychom otevřeli dveře každému potřebnému a poznali v něm nebo v ní Kristovu tvář. ... Každý život, jenž nám jde naproti, je darem a zaslouží si přijetí, úctu a lásku. Boží slovo nám pomáhá otevřít oči, abychom přijímali život a milovali ho, především když je slabý Boží slovo je živou silou, schopnou vyvolávat v srdcích lidí konverzi a znovu je nasměrovat na Boha.

Draží bratři a sestry, postní doba je příhodným časem pro to, abychom se obnovili setkáním s živým Kristem ve slově, ve svátostech a v bližním. Kéž Pán – který během čtyřiceti dní na poušti překonal pokušitelovy nástrahy – nám ukáže cestu, po níž máme jít. Kéž nás vede Duch Svátý, abychom šli po cestě obrácení a znovu objevovali dar Božího slova, abychom byli očištěni od hříchu, který nás oslepuje, a sloužili Kristu přítomnému v potřebných bratřích. ...

Modleme se jedni za druhé, abychom skrze svou účast na Kristově vítězství dokázali otevírat svoje dveře slabému a chudému. Pak budeme moci v plnosti prožívat velikonoční radost a svědčit o ní.

Z poselství papeže Františka k postní době, církev.cz

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz